

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207710433920/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

DANSEGRUNDEN

Ei eensom er jeg, skjøndt jeg vandrer
 Alene og forladt;
 Et Lys, der ei sin Glæds forandrer,
 Blev mig til Leder sat,
 Er her end Mulm og Nat,
 Fordunkler Mørket end det Fjerne,
 Jeg skuer dog min klare Stjerne,
 Mit Hjertes rige Skat.

Ei frygter jeg, skjøndt tidt jeg hælder
 Mig nær til Sorgens Bryst;
 Ei græder jeg, naar den fortæller
 Mig om den svundne Lyst;
 Naar med sin sagte Røst
 Den taler om de tause Skygger,
 Om Dødens stille Aand, der bygger
 Et Hus til Alles Trøst.

Ei klager jeg, thi lifligt glæder
 Endnu jo Livets Frugt;
 Med Suk, som Savn og Længsel foder,
 Naar Haab og Taalmod Bugt,
 Ei er min Sjæl tillukt
 Naar Aandens indre Stemme klinger,
 Naar stærk den Jaaner Tanken Vinger
 Til Andagts Himmelflugt.

O du, som Nattens Slør udfolder
 Og Lysets Herlighed,
 Som bærer Verden og som holder
 Hvad Tiden styrter ned;
 Dig som mit Skjold jeg veed!
 Værn i min Svaghed du mit Hjerte!
 Bevar mig frelst i Livets Smerte
 Min Trøst — din Kjærlighed!

Her Harpens Klang og Læbens Suk forstummer,
 Og før endnu hun folder front sin Haand,
 Høit over Stjernen flyver hendes Aand
 Med al den Fylde, hendes Hjerte rummer.
 Sit Blik hun løfter op fra Jordens Kummer,
 Og mens hun føler løste Tankens Baand,
 To Taarer af en indre Magt fremtvinges,
 To Perler, hvori Andagts Offer bringes.

O Taarers Væld! endnu af Ingen tømt,
 Letvakte Bølge fra en evig Kilde,
 Frugt af vort Hjerte, naar det svulmer omt,
 Magt, som gjør Himlen klar og Stormen stille!
 Du tause Vidne om hvad Sjælen vilde,
 Naar den har elsket, haabet eller drømt,
 Naar høit den gynet blev i Glædens Vugge,
 Naar brat den vaaged op ved Sorgens Sukkel!